UN TROÇ DE SURO VAIG SER JO

Si si. Tot comença açí. Al taller d'en Vicent, un matí soletjat encara que fresc, típic dels poblats marítims, allí on el sol brilla més, on l'olor de la mar entra per les finesteres.
La plantxa de poriespan estava per a pasar a tindre forma i color.
Les mans d'en Vicent ja havien dissenyat el que anava a ser la falleta infantil per a eixe any; tindría molts ninots i molt colorits, unes xiquetes vestides de comunió i fallera, un gos juganer, un abuelet dormiló i molts més elements.
Mentres en una falla del Canyamelar, una modesta comissió s'afanyava per preparar l'esperat acte d'apertura de sobres que nomenaría a les seues màximes representants per a l'any i l'esperada presentación dels esbossos de les falles.
I poc a poc, eixe troç de poriespan anava prenent forma, braços, cap, cos. Ara Vicent tenía que escatar i lescatar per a que tot quedara llis i fi, després vindría el més important, la pintura.
Per fi i després de molts dies de treball, el terra del taller plé de encenalls de suro, restes de plantxes de poriespan, escates, serres, cartró, paper i cola de pegar va arribar el que més il·lusió feia, la pintura. Tot jo vaig començar a tindre color, bravooooo !! Ja es distinguien claramente els meus rasgos; les meues celles gruixes i ben del·liniades, el meu super nassot gran i rodonetjat, ah, i les meues orelles que també eren grans segurament per a no perdrem res del que per ahí fora es parlava. La meua roba va prendre color, i el meu cap que repossava sobre un coixinet també va adquirir un bonic i relaxant color. Després de varies passades de pintura ja estava tot llest i acabat pero….. i ara qué ? M'anava a quedar allí ? Al taller de Vicent ? amb tots eixos ninos més ?
Les dos xiquetes vestides de fallera i comunió no em feien cas i el gos ai el gos… eixe era un altaner em mirava amb aires de superioritat i segur que deuría pensar que ell era molt mes guapo i que jo només era un pobre abuelet. Estava rodexat de trastos, restes de material, pintura, que horror, aquell era un autentic caos, no m'agradava gens tindre que romandre en aquell caotic lloc, però que feia tota aquesta gent açi, pareixen nerviosos, entren i eixen traguent pots de cola de pegar, cartró, fustes.

De sobte observe que les xiquetes vestides de faallera i comunió nop están al banc de treball on estaven, algú agafà al xuleta del gos i el va traure fora, però… i jo que ? Estava molt nerviós no entenia res del que passava al meu voltant. De prompte Vicent em va agarrar amb força, em va traure al carrer i em va putjar a un camió, allí estaven tots els demés; les xiquetes, el gos, i més cosses, i… on ens portaven ?

El trajecte no em va pareixer massa llarg, les xiquetes molt pressumides elles no volien arrugar-se els seus vestits per culpa dels clots, i el fotut gos en cada corba que agafava el camió, aprofitava per a donar-me espentes

Per fi ens aturarem i un grapat de gent es apropa al camió !! anem, anem a descarregar ¡ Cridaven tots. Ens anaren colocant seguint les instruccions de Vicent; les xiquetes Amunt, el gos açi abaix i el abuelet mes enllà. Semblaven tots molt cansats, ja era de dia i la frescoreta i el olor a humitat es feia sentir.

Mentres Vicent parlaba amb un xic am bulleres, vaig sentir com li deia; BO PRESIDENT, JA ESTA LA FALLA INFANTIL PLANTADA.

Mentres jo pensaba, ens anem a quedar ahí per sempre ¿. Que fem plantats al mig del carrer ¿

Foren venint moltes xiquets que cridaven negitosos e il·lusionats, cadascu es fixaba amb un ninot diferente (inclos el xuleta del gos) eixe es amporta moltes mirades. De sobte es acosta una xiqueta que dona varies voltes a tot el conjunt, Falla em sembla escoltar avans. Dons aixo. FALLA. Es atura davant meu una estona ben llarga, en va mirar fixament i als seus ulls vaig vore molta alegría i feliçitat, pero… Qui seria aquella xiqueta ¿

Pasa molt de temps, vingue molta gent, entre ells uns que portaben llibretes i bolis i anaben prenent notes mestres li feien preguntes al president i a la xiqueta.

Durant tots els dies, al mati la” meua xiqueta “ venia a donarme els bons dies i regalarme un somriure.Vingue el president acompanyat per una altra xica i un xiquet a buscar a la xiqueta, li varen dir que es tenien que fer tots junst les fotos; la fallera major, la fallera major infantil, el president infantil i el president major.Ara ja sabia qui eren tots. La “ meua xiqueta “ era la fallera major infantil. Al anarse em va mirar i en va regalar un dols somrriure. Crec que me vaig possar roig i tot.

Es va fer de nit de nou. Torna la meua xiqueta, el semblant de la cara era trist, no lluvia el seu tendre somrriure, em va semblar vore·li alguna llagrimeta als seus ulls. Que estaría pasant. Es va aturar davant meu i en veu Baixa em va dir;

TU NO. TU NO. TINET.

Despres vaig escoltar com el president deia Quina nit mes bona fa, no bufa vent i aixo fa que les cendres de la falla no volen Sera una bona crema.

¡¡ FOC ¡¡

Que volia dir aixo, ens anaven a cremar a tots ¿ ¡¡NOOO!! Aixo mai, quina por morir cremat.

¡¡NO VULL ACAVAR CREMAT!!

Per a que me ha creat Viçent, ¿per a cremarme¿ Aixo es un destarifo.

Obrigeren les valles i algú va traure al presumit del gos i se'l va donar al president infantil. Al eixir, el gos em va mirar amb un somriure socarró, pero… i Jo, anava a acabar cremat?

Fotos i mes fotos. El xiquet i la xiqueta plorosos i jo tremolant i no de fret, sino de por, al meu cap sols estava la paraula FOC.

Els meus nervis estaven a flor de pell, no savia que passaria amb mi i ademés, no veía a la meua xiqueta, la meua fallera major infantil.

Van arrivar uns homens i li varen dir al president que deurien posar ja la traca per a començar la crema, pero on estava la meua xiqueta?

Hi havia tanta gent que jo ja no veía amb claredat les cares, sols volia trovar a la meua xiqueta i de sobte i obrint-se pas entre la multitud va aparéixer ella. Alli estava. L'acompanyava el president.

Obrigerem la valla y me tragerem de allí. Me vaig vore de sobte als braços de la meua xiqueta, que encara plorosa em va mirar de una forma tendrá i dolça.

El soroll, el color i el olor a polvora, donaren pas al foc, en poc minuts tot es va convertir en cendras, ja res quedava de aquell conjunt que va disenyar Viçent.

Jo vaig començar a sentirme millor. La meua xiqueta deixa de plorar i vaig vore que el president infantil tenia al seus braços al gos que em mirava sorpres i a la vegada feliç per haver-se alliberat del foc.

Ens mirarem fixament la meua xiqueta i jo i mentres m’abraçava fortament en veu baixa amb un tó dolç i ple de amor em va dir:

TU NO. TU NO. TINET.

Aixis fou com de una plantxa de suro blanc, vaig ser TINET EL ABUELET.

Llunanela

Categoria Adulto